

Láng V. szimfóniája

Szabad-e rádió mellé telepedni aznap, amikor Isaac Stern, a heggedűsök koronás fejedelme három versenyművet játszik a Zeneakadémián? Nem – ez bizonyos; ám a recenzens mégsem cselekszik helytelenül, ha egy fontos és nagyon súlyos új magyar zenedarabról, *Láng István* V. szimfóniájáról számol be ahelyett, hogy átengedné magát a maholnap hetvennégy esztendő művész óborérettségű játék örömének. Mert huszonnégy karátos előadókat gyakrabban hallani Budapesten, mint kortárs szerzőink új zenekari darabjait, hiszen többségük szimfónia írására alig vállalkozik.

Ennek a csupa beszédes gesztus és heves indulat kompozíciónak alighanem a századfordulós Gustav Mahler volt a szellemi keresztapja. Sokszoros lélektani áttétellel persze, mert Láng zenéje minden, csak nem posztmodern (e tetszetős jelige többnyire a régi szép korok iránti reménytelen nosztalgia kifejezését jelenti). Ez az V. szimfónia húsz-egynéhány percbe sűríti

azt a drámai folyamatot, amely Mahler látomásaiban még másfél óráig tart. A szimfónia volta-képp monstrezenekarra írt bensőséges kamaramuzsika; pont-hatásai, finoman megrajzolt dallamvonalai, fel-felsistertgő effektusai még a felajzott-mozgalmas finálé tömbjeiben is áttetszőnek hatnak. Szervesen illeszkedik a hangszönyegbe a szerzőtárssá avanszált **Eörsi István** mindössze öt verssora, szinte mottóként hat, hisz hangszeres ária előzi meg, az énekszólam variációja. A komor zenedarab szerkezetét vasabroncs fogja össze. Kicsengése mégsem keserű, valódi katarzis erejével hat.

Az új zenét mostanság ritkán játszó *Rádiózenekar Kovács László* avatott vezényletével roppant fegyelmezetten, az érzékeny hangzásképre figyelmesen reagálva szólaltatta meg a nehéz kompozíciót. *Gémes Katalin* álom és valóság határán lebegő elrévült énekszólója igen szép hozzájárulás volt a mű hiteltel tolmácsolásához.

Breuer János